

Гласа на Калина. — Е, като е пратилъ ти нали си тамъ.

Х. Г. — Рано е поше за вода. Слъннето не е залъзло: пкъъ и стубеля, ей го дѣй!

Гласа на К. — Немога Да се натрупатъ, че да чакамъ до късна вечеря.....

Редъ негога да чакамъ!

Х. Г. — / Ропнато / Че ако почакашъ!...

Гласа на К. — Редъ не чакамъ! Туй то! / Издрънкватъ мѣнцитъ по-силно и се чуватъ троснати стѣпки къмъ другата страна на двора / Нека чакатъ, кои сж готвили китка за изворъ.

Х. Гена. — / Прѣхапва устна засрамена, само надниква да не погледне Илийчо. /

Илийчо. — Не се повърна да види само бориката каква е! / Слага зеленината на трема и задържа бориковата клонка въ рѣка /. Таквази борика нигдѣ я нѣма въ Балкана. Байчо Косъо, чакъ на Кашлата е ходилъ! Само на вашата порта и на нашата ще има таквази борика. Въ тъмни зори е яхналъ коня — да свари. / Гледайки бориката, ненарадвалъ ѝ се / Не поиде, ей тѣй въ рѣката ми да я погледне!

Хубава е, хубава!

А пкъъ букътъ — веки за бръстене! Гдѣ таквизи буки надъ село! Минахъ край епитровата порта: — окичилъ порта, ама букъ ли е? Само надѣпилъ Трѣбваше Калина да види.... Байчо каза: да ги занесешъ, ама въ рѣката на Калина да ги подалешъ; тя отъ тебъ да ги поеме, да види съ каква зеленина тозъ Гергьовденъ ще накиче къщата... пкъъ тя!....

Че почакай — тя ще се върне. Ей го стубеля, вхдѣ е.

Бързамъ, бабо Хаджийке; бързамъ, че трѣбва агнето за утрѣ да лѣча. Чакъ на Кукуда трѣбва да ходя. — / Като съгледва агнето / Вашето агне веки докарано. И какво шарено! / отива и го милва Аганце — баганце!... Е, азъ отивамъ. Калина ще се забави. / Потрѣ трѣгналъ избръща се / Пкъъ бориката, да я забочите [сочи] ей тамъ надъ горнята врата, че мало и голѣмо да се чуди, като я види. Тѣй каза байчо Косъо. / Тръгва си /

Носи си много здраве, Илийчо. Пъезъ поздравя сватята, Кося.

Виждамъ — сайдисалъ ни. Много здраве!

Съ здраве, бабо Хаджийке! Съ здраве! / Излиза /